

hvorimod han kun kan faae Obersts Ch. a. r. t. e. er ved kongelig Udnævnelse; men paa den anden Side troer jeg ogsaa, at vi i nærværende Tilfælde vilde gjøre meget bedre i aldeles ikke at henvise Sagen til Domstolene, men derimod komme den ærede Minister imøde, da han synes at være velvilligt stemt for denne Sag, og ved at stille et bestemt Forslag bringe Sagen til en endelig Afgjorelse. Men ved denne Leilighed foreligger der ogsaa en heel anden Række Sager til nærmere Afgjorelse, der, om man vil, har staaet imellem Rigsdagen og Ministeriet i de forløbne Aar, og som er af langt større Vigtighed og mere indgribende Betydning. Dengang nemlig, da Armeen blev bragt fra Krigsfod til Fredsfod, blev der inddraget en stor Mængde Officerespladser, og det blev tvivlsomt, om disse kunde komme ind under Pensionslovens Bestemmelse, som siger, at, naar en Embedsmand affæddiges paa Grund af, at hans Embede indtages, saa skal han i 5 Aar sættes paa Bartpenge. Denne Tvivl har været saa stærk, at man ikke har sat Officererne paa Bartpenge, men affæddiget dem med Pension. Rigsdagen har fra sin Side tidligere gjentagne Gange yttret det Ønske, at en Reductionslov maatte blive forelagt, for at den saaledes opstaaede Ulempe kunde afhjælpes ad Lovgivningsveien, men dette er endnu ikke skeet. Da der for nogle Aar siden fremkom et Forslag her i Rigsdagen desangaaende, blev det foreslaaet at nedsette en Commission, bestaaende af Medlemmer, valgte af Regeringen og Thinget, for at undersøge, hvorvidt alle de mange Reclamationer, der fremkom fra forskjellige Sider, vare berettigede eller ikke. Dette mødte imidlertid Modstand fra Ministeriet, som tog sit Forslag tilbage og erklærede sig beredvilligt til, naar en vis Sum blev stillet til dets Disposition, at benytte den til at afhjælpe de Medlemmer, som vare fremkomne ved Krigens Ophor. Til denne hele Række af Officerer, som jeg her omtaler, og hvoriblandt der findes flere af Armeens meest fortjente Mænd, er der, saavidt jeg kan see, endnu ikke taget noget Hensyn, og jeg skalde derfor meget ønske, at den ærede Minister vilde tage denne Sag under fornyet Overveelse, og at det maatte blive tilsendegivet os, ad

hvilken Vej vi kunne forfølge den Sag, som vi ansee for saa særdeles vigtig, og for hvilken, efter min Overbeviisning, en høj Grad af Retsfærdighed taler.

M. Sage: Udvalgets Bemærkninger med Hensyn til de mindre Dele af Statsgjælden grunde sig paa, hvad der allerede forrige Aar her i Salen blev forhandlet. Man fandt nemlig i en Bemærkning af Statsrevisionen, at en af disse mindre Gjældsposter havde paa draget omtrent 920 Rbd. i Provisioner og Omkostninger, eller omtrent $1\frac{1}{2}$ pCt. af Capitalens Beløb. Der blev forlangt Oplysning derom af den daværende Finantsminister, men den Oplysning, han gav, var i den Grad ufyldstgjørende og uklar, at man laar har taget sig den Frihed at henlede Finantsministerens Opmærksomhed paa disse mindre Gjældsposter. Den høitærede Finantsminister bemærkede, at denne Gjæld var uopstelig fra Statens Side, og, da jeg ikke kender Laanecontracten, saa maa jeg antage, at det er Tilfældet; men jeg haaber dog, at den høitærede Finantsminister vil være enig i, at man nu sædvanligviis, og vistnok med Grund, antager, at ingen Gjæld, uden ganske særlig og aldeles udtryffeligg Bestemmelse derom kan eller bør betragtes som uopstelig fra Statens Side.

Finantsministeren: I Laanecontracten angaaende det omtalte Beløb, der, som det vil erindres, kun er en enkelt af de forskjellige Poster, hvoraf den omtalte Gjæld bestaaer, er den Passus indført, at Capitalen skal henstaae fra begge Sider uopstelig til de vigtigste

Da Ingen flere begjærede Ordet, gik man over til Afstemning, hvorved

1) § 20 saalydende: Til Statsgjældens Forrentning og Afbetaling bevilges Kongerigets Andeel, $\frac{1}{2}$ pCt. af 7,425,500 Rbd., med nedenstaaende 4,455,300 Rbd. ved to og enstemmigt med 76 Stemmer.